

RÁCZ PÉTER

ennyi elég az elbizonytalanodáshoz

mint aki reggelire rántottát tervez
ebédre pedig tyúkhúslevest

aztán eszébe jut a tyúk
vagy a tojás vitatott elsőbbsége
amint véget nem érő udvariassággal
moleosztálják egymást a bejáratnál
csak ön után nem csak ön után

az ilyesmit nézni
olyan lehet mint kimenni az erkélyre
és bár már dél van
valamiképpen reményt sugároz ez is
mint a leveleiket bontogató gesztenyefák
meg postások

futónövények között állva

most még
mint tiszta lap
terül el a ház mögötti
holt mező vetettük
és mind kinő majd a fű
ijedten

nézem amit elföldeltem
többé nem kerül elő
majdnem hogy szégyellem
amit tettem egyáltalán
hogyan cselekedtem

merengve nem maradtam
inkább a korhadt fűrészbakon
ülve

rejttem holott feltárni
szeretném ahogy itt laktak
ösvényüket tetőn a hajlatot
hátuk ívét és a feltöltött süppedést
a megdőlt fűvön a harmatok
cseppje legördül vagy fölszárad épp
most várhatom göröngyöket
ahogy a zsenge gyeperborít
alattam

Űrhidegben

mint megdőlt kerítésoszlop a meglazult földben
ősszel, s tavasszal megint, miközben betelik
ideje a napnak, nem látom, mint korhad ág,
porlik beton, rozsdás dróton vastag indák, azokat
vékony ágak boga húzza, észre nem venném,
ha nem nézném évszakonként hogy változik,
és hová lesz ereje, szeretném: a gyengeség jele
múljon el – vagy csak ne látsszon – gyorsan

olyan vagyok már mint ázott dűlőút, kitámasztott,
már-régen-eldőlt-volna almafa, termése mint kútba,
úgy huppan a kaszálatlan fűbe le, zajt nem ad,
a lomb nem mozdul, a kert megdermed, a szoba
rád sötétedik és elnyeli utolsó lélegzeted, csak
homályt hagy, a padló nem reccsen, a hangot
veszi el a sötétség köde és a levegőt,
űrhidegben hagylak ott
egyedül